

Купни вдигатъ се високо,
на високо край хармана,
житото събрано тука
днесъ вършеятъ съсъ диканя.

Малкитѣ деца безгрижно
крѣстомъ тичатъ на широко.
— „Ху-ху!“ — Нѣкой ще извика
отъ купата на високо.

Пѣсни, викове, гълчава,
Смѣхъ наоколо се носи. . .
Ронятъ се зърната златни
подъ краченцата имъ боси.

А пѣкъ Рашко, правъ застаналъ,
правъ на леката диканя —
здраво хваналъ е конетѣ,
обикаля изъ хармана.

— Хайде, милички другари! —
съ нѣжни думи ги подканя —
о, да знайте какъ богато
после азъ ще ви нахраня!

И летятъ, летятъ конетѣ,
сякашъ вихърътъ ги гони —
подъ широката диканя
всичко се дроби и рони . . .

Трайко Симеоновъ